

Aušrinė Macijauskaitė

Kaip Nilsas skrido per Lietuvą

Vieną vėsoką rugsėjo popietę pas mane užsuko mano geras bičiulis Nilsas iš Švedijos. Tuo metu aš ruošiau pamokas, bet su malonumu priėmiau jį ir pasiūliau išgerti karštos kakavos. Nilsas man pasirodė keistokas – labiau uždusęs ir suprakaitavęs.

– Kas atsitiko? Gal dangus griūva?

– Ne, viskas gerai, tik noriu tau kai ką pasakyti, – greitai, lyg kokius miltus, sumalė žodžius Nilsas.

– Sakyk.

– Išvirk man dar kakavos, ir pasakysiu, – trumpai drūtai išdrožė mano bičiulis.

Išviriau jam kakavos ir atsisėdau šalia jo.

– Nagi nagi, sakyk, – su nekantrumu laukiau, kada Nilsas pradės pasakoti.

Jis atsisuko ir išsišiepė iki pat ausų.

– Prieš kurį laiką aš beveik nepažinojau Lietuvos, o dabar žinau ją kaip nuluptą!

– Tik nesakyk, kad lupai Lietuvą, – šyptelėjau Nilsui.

– Gerai, gerai, papasakosiu, kas nuostabaus prieš kelias dienas man nutiko. Ogi išėjau į kiemą ir girdžiu, kaip mano žąsinas Martynas tariasi su laukinėmis žąsimis ir ruošiasi išskristi į Didžiuosius kalnus. Aš ėmiau jį atkalbinėti, kad neskristų, bet jis manęs neklausė. Ir tada, pamanyk tik, Martynas čiupo mane už pakarpos, užsidėjo ant kupros ir netrukus mes atsidūrėme virš debesų. Staiga man kilo mintis pasiūlyti Martynui skristi į Lietuvą. Jis sutiko. Pasiūlymas patiko ir kitoms laukinėms žąsimis. Ir štai po keleto dienų pasiekėme Lietuvą. Tik perskridus Lietuvos sieną, iš karto prieš mus atsivėrė gražiausi vaizdai! Skridom pro Trakus. Ak, kokia didelė ir graži Trakų pilis! O koks nuostabus Galvės ežeras! Netrukus pasiekėme Vilnių. Ten, ant kalno, mačiau stūksančią Gedimino pilį ir ant jos iškeltą trispalvę vėliavą. Praskridome pro Katedrą, Seimo rūmus. Nusileidome prezidentūroje ir paskui pasukome link Anykščių. Kiek čia ežerų ežerėlių – nė nesuskaičiuosi. Aplankėme Antano Baranausko klėtelę, Jono Biliūno kapą, Puntuko akmenį. Man labai patiko Arklio muziejuje kepti lietuvišką duonelę.

Ji taip gardžiai kvepia! O jau skanumas! Užkandę duonelės, patraukėme prie Baltijos jūros. Ten matėme didelį laivų uostą, o vėliau ir nuostabią Kuršių neriją. Galiausiai atskridau į Panevėžį, kuriame pamačiau, jog stūkso net keli malūnai. Labai patiko Senvagė. Martynas pasiliko Senvagėje paplaukioti, o aš atskubėjau aplankyti tavęs.

Nilsas nutilo. Mudu kaip tikri bičiuliai apsikabinome ir dar ilgai tylėjome. Paskui Nilsas ištarė:

– Tu turi kuo didžiuotis. Gyveni gražioje šalyje, kurios vardas Lietuva.